

14 augustus 2016 20^e zondag door het jaar C,

Broeders en zusters, 'vuur ben ik komen brengen' zegt Jezus vandaag in het evangelie 'en hoe verlang ik dat het oplaait'. Het vuur van de Geest dat Hij ontstak in de wereld, brandt ook vandaag nog in de harten van vele mensen. Ook bij ons hier vanmorgen, nu we samen zijn gekomen om de eucharistie te vieren en verlangen om de Heer te ontmoeten. Het is niet altijd gemakkelijk om dat vuur in jezelf te vinden en het opnieuw aan te blazen. Jezus heeft dat zelf ook beseft, zo blijkt vandaag in het evangelie. Laten we ons hart openen voor wat Hij ons wil geven, het vuur van zijn liefde. Broeders en zusters, erkennen wij onze zonden om het mysterie van de eucharistie waardig te kunnen vieren.

Broeders en zusters, velen streven naar populariteit. Als je veel vrienden hebt op Facebook, of veel volgers op Twitter, als je als sporter met mooie prestaties de TV-journaals en de voorpagina's haalt, als je als politicus hoog in de peilingen staat, dan ben je benijdenswaardig, dan heb je succes, dan doe je het goed. Populair zijn willen we allemaal wel. In onze tijd hechten we veel waarde aan de mening van anderen, van het grote publiek. Bij de presidentsverkiezingen in Amerika lijkt het meer te gaan om je image, hoe je overkomt, welke indruk je maakt en of je veel mensen meekrijgt, dan om de waarde en de consistentie van je politieke ideeën. Populisme is gebaseerd op populariteit, je image is belangrijker dan je inhoud. Er zijn tijden geweest dat ook de waarde van het christendom afgemeten werd aan de populariteit ervan. De geschiedenis kent voorbeelden van hele volkeren die zich lieten dopen omdat vorsten en leiders daarin voorgingen, of omdat het zo'n succesvolle en sterke religie leek. Daar wil je dan graag bij horen, om ook te delen in dat positieve image. Ondertussen kwam de inhoud van het geloof maar heel oppervlakkig aan de orde. De radicale bekering die Jezus vraagt, was nog ver weg.

De Schriftlezingen van vandaag gaan over het geloof in God en de boodschap van Jezus, maar je krijgt niet de indruk dat daar nu velen voor warm liepen. Integendeel, het maakt op het eerste gezicht een moeizame en treurige indruk. Jeremia de profeet, die met heel zijn hart Gods zorgende liefde voor het volk wil verkondigen, roept zoveel verzet op dat men hem in een modderput gooit waar hij diep in wegzakt. Gelukkig wordt hij er net op tijd door een Ethiopische hofambtenaar uitgehaald, maar hij moest wel gevangen blijven. Wat had hij misdaan? Zijn boodschap aan de koning en aan het volk strookte niet met de populaire mening. Hij vond dat men de realiteit van de Babylonische overheersing moest accepteren, terwijl velen daarvan hun ogen sloten en dat maar negatief gepraat vonden. Zijn profetieën werden als ontmoedigend ervaren, terwijl hij in feite pleitte voor een groter Godsvertrouwen. Jeremia kwam op voor vertrouwen en realisme, maar hij werd monddood gemaakt. Profeten zijn zelden populair geweest, maar Jeremia helemaal niet. Hij ondervond vervolging en verachting.

In dat opzicht is hij een voorloper van Jezus geweest. Aanvankelijk trok Jezus talloze toehoorders, die zijn woorden prachtig vonden en dankbaar waren vanwege zijn wonderen. Maar geleidelijk aan kwam er ook verzet. Zijn boodschap van bekering, een leven van armoede en zelfverloochening, en zijn kritiek op de tempel en de joodse leiders, maakten hem steeds minder populair. Hij riep verzet op en de evangeliën vertellen meerdere keren dat veel volgelingen hem verlieten. Jezus ging steeds duidelijker beseffen dat zijn verkondiging niet alleen van hemzelf pijn en lijden eiste, maar ook van wie hem wilde volgen. Het zou niet gemakkelijk worden. We horen vandaag in het evangelie dat Jezus vol emotie spreekt over het vuur dat in zijn binnenste oplaait, het vuur van Gods Geest en Gods koninkrijk, het vuur van de liefde. Maar het maakt hem niet blij, maar juist beklemd want hij ziet het lijden voor zich dat Hij zal moeten dragen omwille van die boodschap. En hij ziet ook de verdeeldheid die zijn boodschap op aarde zal brengen. Want omwille van die nieuwe wereld van vrede, zal er heel wat onenigheid en tweespalt komen. Mensen die kiezen voor

Gods Rijk tegenover mensen die kiezen voor egoïsme, hebzucht, oneerlijkheid en ontrouw. Jezus ziet een tweespalt, een kloof die dieper wordt, een tegenstelling tussen mensen en zelfs tussen gezinsleden, en dat doet hem pijn. Die tweespalt loopt trouwens vaak niet aanwijsbaar tussen de mensen door. Het is gelukkig niet aan ons om de goeden van de kwaden te scheiden. En vaak voelen we dat die kloof dwars door onszelf heen loopt. Soms ben ik in staat echt voor het goede van Gods rijk te kiezen, maar soms stel ik mezelf teleur en laat ik Jezus vallen. Hij weet wat er in ons omgaat en Hij weet ook van de verdeeldheid die er in ons en tussen ons bestaat. En dat is geen populaire boodschap. We zouden liever een vredig en positief en harmonieus verhaal horen, dat zou meer handen op elkaar krijgen.

In onze tijd lijkt het christendom niet populair. Er zijn weinig kerkgangers, weinig priesters en andere kerkelijke werkers, velen keren de kerk de rug toe. En ook de andere vormen van geestelijke verdieping, zoals kloosters en spiritualiteitscentra die aanbieden, trekken betrekkelijk weinig mensen. Wat moeten we doen? De boodschap aanpassen en zorgen dat die beter past bij de moderne mens? Beter vormen van communicatie bedenken? Kerk en liturgie meer flexibel maken en daar zijn waar de jonge generatie is?

Zeker kan en moet er veel gebeuren op deze punten. De Wereldjongerendagen in Krakau zijn een goed voorbeeld van hoe het geloof en de kerk miljoenen kan raken en aanspreken. Maar de kern van de zaak ligt denk ik in wat de Hebreënbrief vandaag zegt: Laten we elke last en belemmering van de zonde van ons afschudden. Laten we vastberaden de wedstrijd lopen waarvoor we ons hebben ingeschreven. Laten we steeds Jezus, de gekruisigde voor ogen houden. Sporters weten hoe belangrijk het is om elke dag te trainen. Weten wij gelovigen dat ook nog? Elke dag bidden, iets uit de Bijbel overwegen als geestelijke oefening? Kritisch naar je eigen doen en laten kijken? Voortgang proberen te maken in de zuivering van je hart en het vermijden van fouten en liefdeloosheid? Vastberaden de wedstrijd lopen. Het is inderdaad niet gemakkelijk om christen te zijn. De Hebreënbrief spreekt over onze strijd tegen de zonde. Wat heeft ons geloof ons tot nu toe gekost? Er zijn mensen in onze tijd die moesten vluchten uit hun land, of die werden gemarteld en gedood vanwege hun geloof, in Irak en Syrië en andere landen. En ook al is dat niets vergeleken bij die vervolgte christenen, ook in onze westerse samenleving wordt het minder gemakkelijk om je geloof openlijk te belijden. Je wordt vaak meewarig aangekeken als je je nog met die ouderwetse dingen bezig houdt.

In tijden dat geloof en kerk niet populair zijn, kun je gemakkelijk in de verleiding komen het erbij te laten zitten. De Hebreënbrief kent die verleiding ook. Hij roept ons op om het beeld van Jezus voor ogen te houden en te denken aan de weg die Hij gegaan is, het kruis dat hij droeg en de schande die Hij onderging voor ons. Dat zal jullie helpen, zegt hij, om niet uit te vallen en de moed niet op te geven. Christen-zijn betekent Jezus elke dag volgen en je eigen kleine of grotere kruis elke dag op je nemen en blijven bidden en trouw zijn aan je geloofsgemeenschap ook als dat niet volgens de laatste trend is. In de eucharistie vinden wij dagelijks of wekelijks een bron van kracht die ons bemoedigt en ons bij het hart van de Heer brengt. In de navolging van Jezus vinden wij het goede leven, een bestaan dat werkelijk de moeite waard is, een vreugde die dieper is dan de genoegens die de reclame ons voorhoudt. Zijn weg is een weg van hoop en toekomst. Laten we elkaar vasthouden op die weg en zo het echte geluk vinden. Amen.